

Preľakol som sa, že som niečo pokazil, a tak som misku rýchlo zakryl, nasadil ubolenú tvár a šiel za ostatnými do stodoly.

Dedo, babka aj Šimon makali ako draci.

„Konečne si tu,“ privítal ma dedo. „Pomôž babke poprekładať tieto štiepky tam za dvere, nech sú poruke.“

„Stále ma bolí brucho,“ zatváril som sa zúbožene.

Babka na mňa znepokojene pozrela. Potom si oprášila ruky a podišla ku mne. Položila mi dlaň na čelo a pokrútila hlavou.

„Teplotu nemáš. Ale pod'. Urobím ti čaj na trávenie a dám ti na brucho obklad.“

„Och,“ vzdychol som.

„Simulant,“ precedil Šimon cez zuby a škaredo na mňa zazrel.

Spokojne som nasledoval babku do domu. Uložila ma do postele, na nočný stolík položila hrnček s čajom, čo celkom hnusne smrdel, potrela mi brucho teplým olejom a zakryla ma.

„Polež si, hádam ti to pomôže. A ten čaj vypi pomaly, postupne celý, ešte kým je teplý.“

V izbe som ostal sám. Siahol som po čaji a odchlipol z neho. Smrad z neho bol hnusný, ale chuť ešte odpornejšia. Položil som čaj späť na stolík, vzal si knižku a pustil sa do čítania.

Babka ma prišla skontrolovať a okamžite ma donútila odchlipnúť si z čaju. Dovtedy mi nebolo zle, ale v tej chvíli ma naozaj od hnusu naplo.

„Ten čaj musíš vypiť. Urobí ti dobre,“ prízvukovala mi. Ruky mala zamúčené, čo znamenalo, že príprava buchiet bola v plnom prúde.

Len čo z izby odišla, vyskočil som z postele, schmatol hrnček a poobzeral sa po izbe, kam by som tú hnusnú tekutinu mohol vyliať. Okno v spálni bolo otvorené dokorán, ale nedočiahol som naň a v izbe nebola žiadna stolička. A tak som čaj vylial do črepníka s kvetom. Dúfam, že nezdochne. Ten kvet, nie črepník.

V posteli som sa čoskoro začal nudiť. Išiel som preto za babkou do kuchyne.

„Babi, môžem si zapnúť počítač? V posteli je nuda.“

„Už ťa nebolí bruško?“ Babka na mňa ani nepozrela, lebo šikovne plnila cesto a guľatila ho do buchiet. Na sporáku už vrela voda.

„Bolí, ale veď sedieť môžem, nie?“

„Asi ti je v spálni otupno. Vieš čo? Urobím ti pelech tu pri mne v kuchyni. Aspoň nebude smutno ani mne.“

Babka si šikovne oprášila ruky a z izby dotrepala do kuchyne kreslo. Dala mi doň vankúš a deku.

Posadil som sa a pokrčil nohy pod seba. Deku som nepotreboval. Vonku bolo horúco a z pariacej sa vody na buchty tiež.

Babka previazala hrniec s vodou utierkou, na utierku poukladala nakysnuté buchty a hrniec prikryla.

„Ty nemáš hrniec na buchty?“ čudoval som sa.

„Potrebujem nový a zatiaľ som nemala čas ísť do mesta. Asi poviem tvojej mamke, nech mi ho kúpi. Lebo cestovať kvôli hrncu do mesta, brr.“

„Môžeš si ho objednať cez internet,“ zamudroval som. A zrazu vo mne svitla nádej, že sa k počítaču predsa len dostanem.

„Ja tým nákupom na diaľku neverím,“ pokrútila babka hlavou.

Zo sporáka začalo rozvoniavať pražené maslo. Ústa som mal okamžite plné slín.

„Dedko, Šimon, podťte sa najesť!“ zakričala babka z okna.

Sedel som v kresle a sledoval, čo babka robí. Prvé buchty vytiahla z hrnca, posypala ich kakaom a cukrom, poliala maslom a naservírovala na stôl.

Mal som čo robiť, aby mi sliny nevytiekli z kútikov úst. Tie buchty vyzerali tak lákavo!

„Očko, ty by si mal diétovať. Skúsime to tvoje boľavé bruško upokojiť. A spravím ti ešte jeden čaj. Ale až neskôr.“

Do kuchyne vtrhol Šimon.

„Budú aj s makom?“ zasvietili mu oči.

„Ruky!“ zavelila babka.

Šimon sa neochotne otočil vo dverách. Keď sa vrátil, s nadšením preskúmal svoju porciu buchiet. Babka vo dverách otočila aj deda. Potom sa všetci traja posadili a pustili do jedla.

V bruchu mi zaškvrkalo. Keď som videl, ako brat do seba hádže jednu buchtu za druhou, takmer som sa rozplakal. Ale musel som vydržať. Mama povedala, že sa nesmiem zraniť. „Necháte mi niečo?“ pípól som opatrne. „Keby ma to brucho náhodou prestalo bolieť...“

„Nenecháme,“ odvrkol brat. Babka mu práve naberala dupľu, ale tentoraz mu buchty posypala cukrovým makom.

Trpel som ako pes. Všetci dojedli, dedo naria-dil poobednú siestu a vtedy sa vo dverách zjavila Adela. Aj s Ančou.

„Dobrý deň. Tak som tu. Prišla som vám pomôcť,“ usmiala sa veselo na Šimona. „Ale musela som so sebou vziať Aničku, aby sa babke nemotala pod nohami.“

„Babka, nalož im buchty,“ zavelil dedo.

„Nie, ďakujeme, práve sme obedovali,“ pokrútila Adela hlavou. Anča ju zúrivo poťahala za ruku a škarredo na ňu zazrela.

„Hm... Anička by si asi dala, ale ja naozaj nie,“ opravila sa.

Zúrivo som zazeral na Anču, ako v nej miznú dve buchty. Ak ich bude babka takto rozdávať, naozaj mi nič neostane.

„Kedy budem môcť jesť aj ja?“ spýtal som sa nedočkavo.

„Mal by si pohladovať aspoň do zajtra,“ pozrela na mňa babka. „Ale keď ťa to brucho neprestane trápiť, budem musieť zavolať vašim, aby s tebou zbehli k lekárke. Možno je to niečo vážnejšie.“

„Nebude to nič vážne,“ vyhrkol som.

